

Blessuretijd

Ik ben aan dit stuk begonnen toen ik regieassistent was in Frankrijk bij een opera van Javier López Piñón - die overigens in deze voorstelling zijn debuut maakt als acteur. In die periode heb ik een aantal maanden doorgebracht in hotels. Sommige afschuwelijk, sommige tamelijk luxe. Maar je brengt hoe dan ook veel tijd door in een stad die niet de jouwe is, in een kamer die niet de jouwe is. Dat heeft een behoorlijk effect op je besef van identiteit. Op die hotelkamers begon ik met het schrijven van dialogen tussen vreemden. Ik liet dat in eerste instantie de vrije loop, maakte me niet druk over waar het precies naar toe moest gaan.

Die conversaties gingen steeds meer over de situatie waar ik zelf in zat. Leken op de gesprekken die ik in die tijd zelf had. Ze hadden de openhartigheid die kan ontstaan tussen twee mensen die elkaar eigenlijk niet kennen. Dat je met iemand zit te praten – in een soort blessuretijd, tussen de bedrijven in - en dat er dan plotseling een pijnlijke jeugdherinnering opduikt waar je over vertelt. Dat kan op zo'n moment heel goed. Misschien omdat je nog geen patroon met de ander hebt ontwikkeld dat zou kunnen leiden tot terughoudendheid in je uitspraken. Die schijnbare tegenstelling fascineerde me.

Pas thuis ben ik dat in een vorm gaan gieten met twee personages: een beleggingsadviseur van vierenvijftig en een jonge actrice. Twee mensen in een hotellobby die niets met elkaar te maken hebben. Zij hoeven niet met elkaar te praten, maar de vrouw forceert dat toch. Eenmaal in gesprek worden zij steeds vrijpostiger en vragen elkaar het hemd van het lijf.

Entr'acte is in principe een verzameling ogenschijnlijk terloopse dialogen die bij elkaar toch een soort existentieel thema aansnijden. De vrouw is van een generatie die heilig gelooft in de maakbaarheid van het geluk. Ze komt op een gegeven moment tot de ontdekking dat die filosofie niet sluitend is. Het geluk blijft weg of verdwijnt en zij heeft daar geen antwoord op. Dan wordt ze boos op het leven en op anderen. De man daarentegen vertegenwoordigt een generatie die gelaten het lot accepteert. Doen wat je moet doen – dat soort wijsheden. Vasthouden aan regeltjes en getallen, dat wat je denkt te weten. Hij komt in een fase in zijn leven terecht, waarin hij zich realiseert dat hij zoveel niet gedaan heeft, zoveel niet gedurfd heeft. Daar gaat deze voorstelling uiteindelijk heel erg over, over durven. Durf je jezelf de vraag te stellen wat je wilt? Zo ja, wat wil je, wat durf je en accepteer je de consequenties?

Het is zeker niet mijn bedoeling het publiek te vertellen hoe te leven, als dat al zou kunnen. Bij eerdere opvoeringen was ik wel blij met de empathische werking van de voorstelling. Mensen die mij vertelden dat ze zichzelf erin herkenden, zich getroost voelden. Dat is hoop ik de herkenning van je eigen kleinheid in een overweldigend leven. Als je het lelijke, het zware en het verdrietige alleen maar als minderwaardig en te vermijden ziet, is het leven te kort en te weinig. Het hoort er allemaal bij. Het maakt je tot wie je bent. Ik denk dat als je dat niet wilt inzien, als je de angst laat regeren en daarmee heel veel ruimte inneemt, dan stapelt dat zich op. Dat verzamelt zich in je lijf. Natuurlijk, het leven is grillig en absurd. Je hebt er niet om gevraagd, maar je hebt het toch gekregen. Er is geen ander doel dan die gegeven tijd zo goed mogelijk door te brengen en proberen gelukkig te sterven. Met zo min mogelijk spijt.

Dit interview van Costiaan Mesu met Thibaud Delpout vond plaats op 29 november 2007, tijdens de repetities van de herneming van Entr'acte.